

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2020 r., w sprawie III C 25/20 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od (...) S.A. w S. na rzecz M. S. kwotę 11.244,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.367 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 1 października 2019 roku doszło do uszkodzenia pojazdu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność poszkodowanego F. A.. Szkoda ta likwidowana była z ubezpieczenia OC sprawcy. Zakład ubezpieczeń zarejestrował szkodę pod numerem (...). Poszkodowany F. A. w dniu 2 października 2019 roku najął od powoda pojazd zastępczy w zamian za stawkę dobową 310,00 złotych brutto oraz odstawił na parking prowadzony przez powoda pojazd uszkodzony w zamian za stawkę dobową 30,75 złotych brutto. Najem i parkowanie trwało do dnia 25 listopada 2019 roku łącznie, tj. przez 49 dni. Poszkodowany nie był w stanie zastąpić pojazdu uszkodzonego innym własnym pojazdem, gdyż w okresie likwidacji szkody nie posiadał on innego pojazdu. F. A. wykorzystywał pojazd zastępczy w takim samym zakresie, jak własny uszkodzony pojazd. Nadto, poszkodowany nie był w stanie bezpiecznie przechowywać pojazdu uszkodzonego w miejscu, w którym uprzednio go parkował. F. A. przelał na powoda wierzytelność o zapłatę odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz o zapłatę odszkodowania z tytułu kosztów parkowania pojazdu uszkodzonego. Z tytułu wyżej opisanych usług powód wystawił fakturę o numerze (...) opiewającą na łączną kwotę 16.696,60 złotych brutto, a następnie w dniu 28 listopada 2019 roku zgłosił swą należność pozwanemu. Pozwany tytułem najmu pojazdu zastępczego wypłacił kwotę 4.960,00 złotych, a tytułem parkowania pojazdu uszkodzonego wypłacił kwotę 492,00 złotych. Uznał w całości stawkę dobową najmu jak i parkowania uwzględnioną przez powoda. Zakwestionował jedynie czas najmu i skrócił go do 16 dni tj. od zgłoszenia szkody 2 października 2019 roku do dnia wykonania oględzin i informacji o szkodzie całkowitej dnia 14 października 2019 roku oraz 7 dni na zagospodarowanie pozostałości pojazdu. Łącznie tytułem refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego i parkowania pojazdu uszkodzonego pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 5.452,00 złotych brutto.

Apelację od tego wyroku złożyło pozwane Towarzystwo. Zarzuciło skarżonemu wyrokowi naruszenie prawa procesowego, mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego i pominięcie protokołu szkody w pojeździe z dnia 14 października 2019 r. w którym pozwany informuje poszkodowanego o możliwości zaistnienia szkody całkowitej, co zobowiązuje poszkodowanego do rozpoczęcia przygotowań do zakupu innego pojazdu, pisma z dnia 17 października 2019 r. w którym pozwana wskazała: cenę, za jaką poszkodowany może sprzedać pojazd w stanie uszkodzonym i w związku z tym miał on wiedzę o wysokości pełnego odszkodowania, umożliwiała to poszukiwanie innego pojazdu za określoną kwotę, wszystkie dane niezbędne do szybkiej sprzedaży pojazdu w stanie uszkodzonym co pozwalało na uzyskanie z tego tytułu środków na zakup nowego pojazdu; naruszenie prawa materialnego tj. art. 361 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że w granicach normalnego następstwa szkody mieści się 49-dniowy okres najmu pojazdu zastępczego oraz parkowania pojazdu uszkodzonego, pominięcie faktu, iż w dniu 14 października 2019 r. poszkodowany miał wiedzę o zaistnieniu szkody całkowitej w pojeździe V. o nr. (...), co pozwalało mu na rozpoczęcie poszukiwań innego pojazdu i w związku z tym zakończenie najmu pojazdu zastępczego oraz parkowania pojazdu uszkodzonego w 16 dni; naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 822 § 1 k.c. w zw. (...) § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego oraz parkowania pojazdu uszkodzonego przez okres 49 dni i w związku z tym niezasadne obciążenie pozwanego kwotą odszkodowania 16.696,60 zł, naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 354 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie, że: poszkodowany już w dniu 14 października 2019 r. miał wiedzę, iż zaistniała szkoda całkowita, mimo to nie rozpoczął przygotowań do nabycia innego pojazdu, poszkodowany w dniu 17 października 2019 r. otrzymał informację o łącznej wysokości odszkodowania, co pozwalało mu na poszukiwanie pojazdu w konkretnym przedziale cenowym, a czego nie uczynił, poszkodowany w dniu 17 października 2019 r. otrzymał informację o ofercie zakupu uszkodzonego pojazdu i procedurze jego sprzedaży za kwotę 10.230,00 zł, która pozwalałaby na zakup innego pojazdu, a mimo tego nie sprzedał pojazdu, pozbawiając się

środków na zakup innego pojazdu. W konkluzji wniosło o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył,

co następuje :

Apelacja jest bezzasadna, a postawione w niej zarzuty nie znajdują oparcia w realiach tej sprawy. Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Rejonowego, że sporną była jedynie kwestia czasu najmu pojazdu zastępczego i parkowania pojazdu uszkodzonego na parkingu należącym do powódki. Poszkodowany zdał pojazd zastępczy w dniu 25 listopada 2019 roku. W sprawie doszło do tzw. szkody całkowitej. Wobec tego poszkodowany nie korzystał z pojazdu zastępczego przez czas nadmierny i nieuzasadniony. Data przyznania i zapłaty odszkodowania wyznacza okres konieczny do organizacji nowego pojazdu w miejsce pojazdu uszkodzonego, gdyż poszkodowany nie ma obowiązku kredytowania kosztów zakupu nowego pojazdu z własnych środków, co do których nie ma pewności przed wydaniem decyzji merytorycznej przez ubezpieczyciela, kiedy zostaną mu zwrócone. Za zasadny okres parkowania pojazdu uszkodzonego na skutek kolizji drogowej uznać należy okres od daty szkody do daty, w której poszkodowany, zachowując należyłą staranność mógł, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela zakończonego wypłatą odszkodowania, rozpocząć realizację dalszych czynności dotyczących pojazdu uszkodzonego, tj. zdecydować o jego naprawie lub sprzedaży. Zasadne jest parkowanie pojazdu uszkodzonego do momentu kiedy poszkodowany mógł przy zachowaniu należytej staranności oddać pojazd uszkodzony do naprawy lub go zbyć, czyli w chwili w której dowiaduje się o sposobie rozliczenia szkody i otrzymuje odszkodowanie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c.